

To nemám ze sebe, ale cituji **Jiřího moravského Brabce**, který uváděl první přehlídku kapel ucházejících se o Krtečky. Sobotní odpoledne na amfiteátru mělo celkem slušnou návštěvu, v neděli byla o poznání menší. Soutěžilo čtrnáct skupin a hlavním znakem předvedené produkce bylo široké zastoupení žánrů. Blues, funky, bluegrass, tramp, rock, folkrock, vokální zpěvy, swing, jazz, world music, ethno, keltská, historizující, v podobách čistých či různě se prolínajících. Různorodost žánrového zastoupení také svědčí o tom, že se řada kapel hlásí do Konkursů Zahrady pro její otevřenost muzice, která by se dříve do škatule folk, tramp a country nevešla.

Vy už výsledky znáte, a víte, které kapely se diváckému vkusu líbily nejvíce a ve finále si ze Zahrady Krtečky odvezly. Připomenu vám jen, že z prvního soutěžního odpoledne dosáhla na Krtka pouze pražská skupina **Bůhví**, těsně pod bednou zůstaly trampská **Falešná karta** z Nového Města na Moravě a plzeňská

Strašlivá podívaná

. Do první desítky se ještě vešly keltskou hudbou inspirovaní

Shivers

z Volyně a spirituáloví

Bezefšeho

z Prahy. Vidíte, jak je to s preferováním dobré muziky u diváků prosté. Jistě jste si všimli, že hlasy věnovali kapelám, které s původním, svébytným, rozpoznatelným repertoárem a charakteristickou interpretací, kráčejí vlastní, jinými neudusanou cestou na folkový Olymp. Radujme se, veselme se! Že to s folkovým divákem není tak špatné?

Pojďme se vrátit na soutěžní vystoupení. Každá z kapel se představila čtyřmi skladbami, přídávky povoleny nebyly. O výše jmenovaných jsem vám v tomto roce již několikrát psala, představily se nám i v předzahradních rozhovorech. Tak jen ve zkratce. **Bůhví** s přehledem vzdorovali sílícímu větru s následným deštěm jásavými a latinskoamerickými rytmy (

Na voru

), navíc si Krtečka zkusili naklonit veršíky. Podařilo se.

Falešňáci

možná trochu doplatili na slabší chvílku v jinak celkem slušném Hronově zvučení, nemocného kontrabasistu Jima Macháčka narychlo zastoupil kamarád Radek Polívka z Lístku. Snad nejsuverénněji vyzněl blok

Strašlivky

, namíchali pestrou směs skladeb včetně novější

Plzeňské synagogy

.

Shivers

jsem slyšela na živo prvně. Ocenila jsem jejich odvahu zařadit do soutěžního bloku tři instrumentálky. Patří ke skupinám nesoucím se na módní vlně keltské muziky, ale hrají vlastní

repertoár, který spíše z irské, keltské a bretaňské muziky čerpá, každá skladba měla svou tvář, i když rezervy zejména v nasazení ještě mají.

Bezešeho

vystoupili jako poslední. Bohužel, také jejich koncert už jsem zažila v lepším nazvučení. Při jejich vystoupení sílilo i hemžení v hledišti, soutěž se protáhla o třičtvrtě hodiny, příchozí na hlavní koncert hledali místa k sezení, do bedýnek na forbíně diváci odevzdávali hlasovací útržky? Přesto Mikláňkovci ukázali, jakou sílu jejich písničky mají.

Ještě se stručně podívejme na ostatní soutěžící. **Toman a lesní panna** rozhodně patří k velkým nadějím folku. Sice se mi zdálo, jakoby multiinstrumentalistka Romana Tomášková nebyla tak spontánní a

Neposedná

, jak ji obvykle vídáváme, ale s chutí jsem si zase poslechla

Pověst z Kašperských hor

nebo

Růži

.

BlueGate

, jediní sobotní zástupci bluegrassu, pochází z plzeňské líhně, odvedli poctivou muziku s drivem, dobře vystavěnou. V jevištním projevu byli uvolnění, ve výrazu přirozená zpěvačka Ilona Leichtová překypuje energií

Vichřice

.

Na chvíli motýli

, čtyři dívky z Brna, ladily k sobě nejen barevným troj či čtyřhlasem, ale i letními batikovanými šaty. Jejich

Spím a zatoulám se

sklidila zasloužený divácký ohlas.

Blues Angeles

z Olomouce si dobře dovedu představit na festivalu věnovanému téhle hutné muzice, hráli v Šumperku na Blues A live, byli dobří, ale tak mě napadlo, když jsem se dověděla, že mnozí začínali hrát už v šedesátých letech, a viděla Šindláře s foukačkou, že by se příště mohli přihlásit do soutěže o Krtka třeba i Bluesberry.

Skupiny zařaditelné do škatulky folkrock zastupovali **Kajkery** (Kdokoliv) z Frýdku-Místku, líbily se mi jejich texty

městě (?po dlouhé noci přijde velká love

),

Nejlepší obraz

(

je okno, nejlepší příběh je život, nejlepší píseň je ticho, nejlepší sám je být s tebou

). Slovenský

Nový Rownák

vychází z blues, díky Viktoru Půčkovi zpívá česky, muzika zněla celkem radostně, ale nijak objevně.

Do větru

ze Svitav zpívali do větru a deště, standardní muzika, která na první poslech neutkví.

Karpatské horké

(hořké) se chopilo úprav slovenských lidových písniček, další módní vlna, na Zahradě v mnoha podobách.

Druhý dych

(SR) prý hrají podle vlastních slov alternativní folk, ale připomínali mi folkrockovou alternativu k jedné kapele, co svého času musela chytit zlatou rybu. Ovšem, ti nikdy neměli zpívající bubenici.

Jak jsem už v úvodu naznačila, slyšeli jsme v řadě za sebou kapely s muzikou mnoha barev, většinou s propracovanými aranžemi i slušnými pěveckými výkony, ale těch, kteří by zaujali celkovou výjimečností, bylo v obou soutěžních přehlídkách jako šafránu. Udělení diváckých Krtečků mně potěšilo zejména v případě Lístku a Bůhví, další bych asi kapelám z první desítky rozdělila jinak. Druhý krtečkovský koncert jsem samozřejmě sledovala také, o něm si brzy přečtete článek od některého z mých kolegů.

A ještě poznámka pod čarou k festivalu, jehož nejvýznamnější součástí pro mě je právě možnost seznámit se s tvorbou nových tváří na naší hudební scéně. Zahrada ať v soutěžích či na všech scénách se už se v současnosti jako festival folk, tramp a country (ta je tu popelkou!) žánrů neprezentuje, ačkoliv jej pořádá tým lidí z časopisu Folk&Country. Jestli je to dobře nebo špatně, by bylo na diskusi. Festival dnes lze chápat spíše jako koncentrovanou přehlídku alternativy versus pop. Vede to ovšem také ke zjištění, že v ohromném množství účinkujících kapel začíná převládat kvantita na úkor osobitosti a odlišnosti. Ale snad je to jen můj dojem, možná, že souběh recitálů na všech scénách mi neumožnil vychytat nějaké větší překvapení. Příjemnou výjimku tvoří písničkáři, kterých je tradičně nejméně, u nich jsme se s variací na jedno téma či styl letos nesetkali. Autorská invence se snahou o sdělení, vyjádření pocitů i interpretační barevnost písničkářů i dvojic slibovala zajímavou podívanou. Bohužel, jejich pondělní krtečkovské snažení zrušila bouřka, tedy vyšší moc, a na tu žehrat jest marno.